

pôjdete s nami...

Šestnásteho septembra 2013, krátko pred siedmou hodinou, pripravovala som sa na cestu za mojim právnym zástupcom a dcéru do školy, keď mi manžel oznámil, že prišli pre mňa policajti, ktorí ma majú predviesť na výsluch, pretože údajne nepreberám poštu.

Keď policajt oznámil manželovi, že ma na políciu musia priviesť v policajnom vozidle kvôli výsluchu pochopila som, že som zadržaná. Krátko po siedmej hodine ma priviezli na políciu do Nitry.

Zbytočne som sa snažila vysvetliť, že je to nedorozumenie, že obvinenie som prevzala v deň uloženia zásielky na pošte, výsluch som si vydupala u nadriadených vyšetrovateľa a nemám dôvod sa vyhýbať konaniu.

Policajti ma nemali právo zadržať, pretože na zadržanie je potrebný pokyn prokurátora s vyznačeným časom zadržania. Všetci tvrdili, že nie sú kompetentní niečo riešiť, iba zabezpečujú moje predvedenie na výsluch. Neskôr som zistila, že chlapi z operatívny špinavú prácu za vyšetrovateľa vykonávajú bežne.

Po hodinovom čakaní mi policajti oznámili, že okolo pol desiatej až desiatej hodiny ma príde vypočuť JUDr. Ján Kovarčík.

Krátko pred desiatou policajtom oznámili, že eskorta ma odvezie na výsluch do Bratislavy, dovtedy ma majú dať do cely predbežného zadržania. V tom momente aj policajti chápali, že niečo nie je v poriadku.

„A načo sme ju mali predviesť o šiestej?“

„Počul si, poštu preberá, obvinenie prevzala v deň uloženia na pošte a výsluch si vydupala u riaditeľov...“ začula som spoza dverí rozhovor policajtov.

Po vypočutí rozhovoru som vedela, že Kovarčík sa po kritických článkoch na jeho adresu rozhodol vziať ma do väzby z dôvodu vyhýbania sa trestnému konaniu. Okamžite som zavolala manželovi, aby kontaktoval môjho obhajcu Andreja Šabíka, zabezpečil jeho účasť na výsluchu, vzal zvukový záznam zo stretnutia s riaditeľmi, nahrávku zo sporného výsluchu a letel na inšpekciu podať trestné oznámenie na Kovarčíka a spol.

Pred odchodom som policajtov požiadala, aby mi umožnili zobrať si z práce lieky.

V práci na pohovke ležala skrútená moja trinásťročná dcéra, ktorá mala byť niekoľko hodín v škole. Snáď len fakt, že manžel odchádza súbežne so mnou na inšpekciu a nitrák pod jazykom zabránil infarktu, či psychickému zrúteniu.

Po prevoze na kriminálku do Bratislavy prišiel ma prevziať JUDr. Kovarčík. Ticho sme kráčali dlhou chodbou, keď zrazu z jeho kancelárie vybehlo neskutočne krásne, snáď štvorročné dievčatko. Otočilo sa za Kovarčíkom a zakričalo : „Rýchlo zavri tú tetu a poď sa so mnou hrať“.

„Hm, predsa len kolúzna väzba...“ preletelo mi hlavou.

V tom momente som mala opäť pred očami svoje dievčatko, trinásťročnú študentku osemročného gymnázia, ktorá sa zrútila ráno, po mojom zadržaní políciou.

ponížovanie a výsmech...

„Chcem vidieť trestný spis!“ Na prvé vyžiadanie Kovarčík nereagoval. Opakovane som preto požiadala znovu o umožnenie nahliadnuť do spisu.

„Z technických dôvodov to nie je možné.“ Veľavýznamne pozrel na trestný spis otvorený pred sebou a začal sa neprirodzene nahlas smiať. Neskôr som pochopila v čom spočíval technický problém. Uznesenie o pribratí znalca ešte nebolo zapísané a ani doručené - ak by bolo, tak by som ho pri nahliadnutí bola našla.

S opovrhnutím som pozrela na Kovarčíka. „Ste hajzel pán doktor, najhrubšieho zrna!“

Po týchto slovách bledý ako stena zavolať dvoch policajtov a policajtku, ktorá mi mala vykonať osobnú prehliadku, prehľadať obsah mojej aktovky a zdôraznil, že som zadržaná.

Bolo to nechutné! Okoloidúcich upozorňoval na nebezpečnosť a agresivitu páchatela, ktorého majú pred sebou. Po osobnej prehliadke ma vyviedol na chodbu a nasadil mi putá, prakticky ma putom priviazal o stupačku radiátora.

Asi po pol hodine opäť prišiel za mnou s obálkou, ktorú sa mi snažil odo-

vzdať, na čo som reagovala, že keď mi chcel niečo doručiť, mal mi to poslať a odmietla som podpísať prevzatie.

„Pán doktor, skôr ako vyvediete ďalšiu kravinu uvedomte si, že môj manžel podáva na inšpekciu na vás trestné oznámenie a odovzdáva nahrávku zo stretnutia s riaditeľmi.“

„Debili, ktorí Vás do tejto špinavej hry vtiahli nebudú nieť zodpovednosť, ale Vy... myslíte na dievčatko, ktoré vybehlo z vašej kancelárie.“ Kovarčík opäť zbledol a rýchlym krokom bežal na koniec chodby.

Poznámka o inšpekciu a mojom manželovi zabrala ako elektrický šok.

Po niekoľkých minútach začali policajti nervózne pobežovať po chodbe ako zmyslov zbavení. Keďže sen o mojom vzatí do kolúznej väzby sa zrútil ako domček z kariet a imbecilom sa nepodarilo rokmi osvedčenými štbáckymi metódami ma vyprovokovať ani k zvýšeniu hlasu, zostával posledný pokus - zopakovať osobnú prehliadku a odňať všetky osobné veci. Osobná prehliadka vykonaná slečnou BocsKayovou zmenila sa na nemiestne obchytkávanie po celom tele. Keď však zašla do rozkroku viac ako bolo únosné, ohradila som sa, načo zakričala:

„Tuším chce chlapa!...“

vytiahni jej hrebeň...

„Vytiahni jej hrebeň z hlavy, aby nenapadla súdnu znalkyňu...“ povzbudzoval Kovarčík účastný pri prehliadke. Vytiahla mi hrebeň, ktorý držal vlasy sčesané do uzla a nenávisťným pohľadom si ma premerala.

Druhý zážitok mi pripravila po tom, ako som požiadala odvieť na sociálne zariadenie. Mala som močiť pri otvorených dverách, v ktorých stála a snažila sa vybičovať situáciu do krajnosti. Dvere som zatvorila silným kopnutím a kým sa spamätala, umývala som si ruky.

„Hanbite sa, uvedomte si, že mám o dvadsať rokov viac ako Vy a myslíte na to, že raz odtiaľto odídem...“

Opäť ma vyvedli z kancelárie a priviazali k radiátoru. Priviazanej k radiátoru

vynárali sa mi spomienky na detstvo, rodičov, deti. Spomienky na domov paradoxne prerušovali momentky kauzy Malinová.

Medzitým sa dostavil na oddelenie môj advokát, ktorému JUDr. Kovarčík, povedal, že som prevezená na psychiatrickú kliniku. Po zbavení sa obhajcu JUDr. Kovarčík si všimol, že som telefónom s jednou rukou odfotovala seba pri viazaní k radiátoru vbehol po kľúče do kancelárie, odomkol mi putá a zavolať policajtov s odôvodnením, že sa pokúsím o útek.

Približne o 14.00 mi Kovarčík podal uznesenie o pribratí znalca z odboru psychiatrie, vyrobené s kolegyňou po tom, ako som mu oznámila, že manžel odovzdáva na inšpekcii nahrávku so stretnutia s riaditeľmi, kde som žiadala stanovenie termínu výsluchu a zvukový záznam z výsluchu.

Uznesenie evidentne pripravila jedna z iniciatívnych kolegyň, pretože v uznesení sa vyskytli výrazy: pribrala, rozhodla - a Kovarčík by pravdepodobne pribral a rozhodol. Uznesenie antidatovali na jedenásteho, päť dní pred zadržaním. To bol ten technický problém v čase môjho príchodu: vtedy to uznesenie v spise nebolo.

Sledovala som zvrátenosť policajných dôstojníkov so správaním zveri, sledovala som deväť policajných dôstojníkov, ktorí od rána plnili pokyny riaditeľa Jendrušáka. Uvažovala som nad tým, ako by sa títo ľudia správali vo vojne, kedy zákony neplatia a nad tým, či riaditeľ Jendrušák neschopný zvládnuť psychotesty a vidí v zničení onkopacienta po infarkte hrdinstvo.

S manželom som priebežne telefonovala a ten v priamom prenose diktoval do zápisnice inšpekcie MVSR čo so mnou robia. Táto zápisnica odhalila neskôr sfalšovanie spisu rôznymi úradnými záznamami a sfalšovaním času a dôvodu môjho pripútania a zamlčaním osobnej prehliadky a odňatím všetkých mojich osobných vecí a dokladov.

psychiatria...

Pár minút po štrnástej ma policajná eskorta zaviezla na pracovisko súdnej znalkyne MUDr. Stanislavovej, ktorá mala preskúmať, či trpím duševnou chorobou, chápem zmysel trestného konania a preskúmať môj duševný stav. Antidatované uznesenie operatívci priniesli spolu s trestným spisom súbežne so mnou.

Hladná, vystresovaná, dehydratovaná a vyčerpaná po dlhých hodinách šikanovania na polícii som rozhovor s MUDr. Stanislavovou vnímala ako komunikáciu s prvou inteligentnou osobou. Rozhovor zahrňoval moje detstvo, rodičov, rodinné prostredie, rôzne životné obdobia, choroby, hodnoty, názory na mnohé spoločenské javy, ktorým som sa ako novinárka venovala a samozrejme aj jedenásť rokov života, počas ktorých som bola nezákonne stíhaná a nakoniec oslobodená. Popisovala som deň od hodiny zadržania, dôvody obvinenia, v čom obvinenie považujem za nespravodlivé a nezákonné, prečo a ako vyšetrovateľ zasiahol do mojich práv počas výsluchu deviateho septembra 2013 a ako to súvisí s mojím zadržaním.

Takmer dvojhodinové psychiatrické vyšetrenie, ktoré prebiehalo v niekoľkých fázach, od dátumov narodenia mojich rodinných príslušníkov, cez dátumy životných zlomov a úmrtí, som prerušila, keď pani doktorku začal zaujímať môj pohlavný život, kedy som mala a s kým prvý pohlavný styk, kedy som začala s pravidelným pohlavným životom...

Vtedy som si uvedomila, že rozhovor nie je priateľská útecha, ale asertívne vykonaný riadený rozhovor, ktorým sa zisťuje, či trpím alebo v minulosti som trpela duševnou poruchou, či chápem zmysel trestného konania a pani znalkyňa hľadá argument na zdôvodnenie potreby skúmania duševného stavu obvinenej.

„Predmetom trestného konania je jedna veta vytrhnutá z kontextu, nie znásilnenie, takže môj pohlavný život bude naďalej mojou súkromnou záležitosťou, tak ako doposiaľ,“ povedala som dôrazne.

Po incidente pani znalkyňa začala opäť prejavovať živý záujem o dve trestné konania vedené od roku 1998 do roku 2011. Striedavo ju zaujímal raz prvé trestné konanie, neskôr druhé. Požiadala som ju o nahliadnutie do súdneho spisu, nalistovala stranu, na ktorej bolo rozhodnutie o zastavení druhého trestného konania z dôvodu prekážky ne bis in idem. Stanislavová po celý čas nechala spis otvorený pred sebou. Keď sme sa dostali k druhému trestnému konaniu, vytiahla som zo spisu, ktorý pripomínal šalátové vydanie uznesenie a povedala som jej, že nemusí veľa čítať. Celkom postačí, ak prečíta to jedno rozhodnutie, v ktorom sú obidve trestné konania detailne popísané. Aj to ktoré prebehlo a jedenásťročné konanie, ktoré som si vyfabulovala.

Počas skúmania nezapísala ani jednu jedinú poznámku. Pozorovala som, ako chvíľami bledla. Pochopila som, že nech vyšetrovanie prebehne akokoľvek, pani

znalkyňa vydá posudok podľa dohody s Kovarčíkom, objektívny posudok nebol v scenári.

„Dost' bolo radosti, pani doktorka, chcem výstup z vyšetrenia.“

„Pani Teleki, ale vyrobiť znalecký posudok trvá niekoľko týždňov.“

„Nepleťte si ma s dementom, nezaujíma ma znalecký posudok, zaujíma ma potvrdenie o absolvovaní vyšetrenia.“

„Ale to bude súčasťou posudku...“

V tom momente sa znalkyňa zarazila a vyšetrenie ukončila s poznámkou, že budeme pokračovať nabudúce, stanovíme ďalší termín... vraj - aby sme „to“ mali z „krku.“

Hlava šepkala, že „ďalšie“ nebude. Za normálnych okolností by som počestnú pani doktorku poslala krátkou cestou do kelu, ale v situácii, v ktorej som sa nachádzala som si uvedomila, že sa chcem vrátiť domov.

Vyšetrenie sa im vymklo z rúk a eskortovať naspäť na policajné oddelenie ma mali o takmer o hodinu. MUDr. Stanislavová ma usadila do miestnosti používanej ako fajčiareň, zapálili sme si a ona opätovne začala skúmať vplyv mojich diagnóz na psychiku.

Pani doktorka musela byť sklamaná keď zistila, že som človek, ktorý nežije pre choroby, ale s chorobami a zdravotný stav rieši až vtedy, keď nedokáže vstať z postele. Neprimerané tiky a trasenie ruky nenapovedalo, že by bola dvakrát v psychickej pohode.

cesta domov...

Neúspešný tretí pokus polície o moje vzatie do kolúznej väzby som mala úspešne za sebou. Po desaťhodinovom zadržaní som mohla z Bratislavy vyraziť domov a začať písať svoje nezabudnuteľné zážitky.

Unavená, nastupovala som do auta s vedomím, že na oddelení kriminálnej polície Bratislava IV som posledný raz v svojom živote, že to bolo prvý a posledný krát, čo ma obchytávali a ponižovali policajné šetky typu Bocskayová a obmedzovali na právach zakomplexovaní policajní dementi.

Vyrazili sme s manželom na cestu.

„Tretí mobil mi nevzali... mám nahraté všetko... až po návrat na oddelenie.“

„Super!“

„Celý deň mi beží v hlave kauza Malinová“...

„Naštuduj publikované texty o kauze a uvidíš,“ zareagoval po chvíli manžel.

Cestu som prespala. Príchod do Nitry postupne odbúral nervozitu a prinášal pokoj a pohodu domova. Zo zmesi poníženi, stresu, hladu, rozčúlenia a bezmocnosti bolo potrebné vybrať jasnou hlavou objektívne poznatky, neovplyvnené adrenalínom.

Predovšetkým som si uvedomovala, že konanie vedené Kovarčíkom, neplánujú ukončiť podaním obžaloby a prejednávaním pred súdom, ale likvidáciou cestou psychiatrie.

Začala som zhromažďovať a triediť časové následnosti, vyhodnocovať postupy jednotlivých zložiek polície podieľajúcich sa na mojom celodennom šikanovaní, študovať uznesenie o pribratí znalca z odboru psychiatrie a zisťovať právne prostredie, v ktorom som sa nachádzala nielen ja, ale aj vyšetrovateľ a lekárka - znalkyňa.

Uznesenie o pribratí znalca, kde vyšetrovateľ uvádzal potrebu klinického vyšetrenia pre skúmanie duševného stavu obvinenej a naštudovanie paragrafov vzťahujúcich sa na vyšetrenie duševného stavu, bolo skôr šokovou terapiou.

Zistila som, že vykonať znalecké dokazovanie duševného stavu obvineného - v slovenskom právnom systéme - za predpokladu, že bude skúmanie zdravotného stavu realizované v súlade s trestným poriadkom §148, ktorý upravuje postup orgánu činného v trestnom konaní, nie je jednoduché. Podľa platnej legislatívy duševný stav obvineného vyšetrujú vždy dvaja nezávislí znalci z odboru psychiatrie.

Na vyšetrenie duševného stavu obvineného je potrebný príkaz súdu a v prípravnom konaní sudcu pre prípravné konanie. Obvinený sa má možnosť odvolať proti uzneseniu súdu a uzneseniu o pribratí súdneho znalca. Sťažnosť proti uzneseniu má odkladný účinok, čiže znalecké vyšetrenie obvineného nemôže byť realizované bez právoplatného uznesenia súdu o pribratí súdneho znalca.

Súdny znalec musí osobu, na ktorej má byť vykonané znalecké skúmanie, upozorniť na možnosť odmietnutia podrobiť sa psychiatrickému vyšetreniu.

Podľa trestného poriadku pri vykonaní dokazovania pribratím znalca z oblasti psychiatrie sa v prípade obvinenej musí uplatniť zákonná úprava podľa § 148 ods. 1) a ods. 2 Trestného poriadku, ktorá vyžaduje pribratie dvoch znalcov z odboru psychiatrie a je podmienená príkazom sudcu pre prípravné konanie.

Pochybnosti o zákonnosti postupu vyšetrovateľa zmenili sa v niekoľkých minútach na istotu. Obvolaní kamaráti z brachiálnych zložiek, prokurátori, vyšetrovatelia, vedúci pracovníci polície, bývalí aj aktívni sudcovia otvorene hovorili nielen o nezákonom konaní vyšetrovateľa, ale aj MUDr. Stanislavovej.

Náročný deň som ukončila okolo polnoci publikovaním textov s názvom „Policajné zadržanie Teleki“ a „Perly ducha JUDr. Kovarčíka“ na blog, pravda, aby bolo jasné pánovi vyšetrovateľovi, že zatiaľ som minimálne prítetnejšia ako neschopný komparz z kriminálky Bratislava IV.

hľadanie duševnej poruchy...

Napriek stresu a vyčerpaniu, keď som si uvedomila, že trojica hľadala vhodnú duševnú poruchu a jej odôvodnenie diagnózami, na ktoré som bola v minulosti liečená, nezdržala som sa výbuchu smiechu, nakoľko som presvedčená, že trpezlivosti a precíznosti ma vychovali práve choroby.

V dvadsiatke som mala za sebou šlahu operácií, skúsenosť s onkológiou a pred sebou perspektívu doživotného krívania. Životné ambície sa prispôbili fyzickým možnostiam, priority samočinne v rebríčku hodnôt popresúvali a nepodstatné veci automaticky odsunuli. Napokon, bol to jediný spôsob, ako sa vrátiť späť do normálneho života.

Po vážnom úraze v roku 1984 si akosi pán lekár špecialista nevšimol rozdrvené kosti... prikázal ošetrovateľovi naložiť na pravú nohu sadru a ľavú zabudol ošetriť. Po šiestich týždňoch moja pravá noha pripomínala skôr zovretú päst ako chodidlo a na ľavú sa nedalo riadne stupiť. Nasledoval kolotoč operácií, ktorý úspešne ukončil MUDr. Boris Majesky v čase, keď kosti napadnuté ne-

krózou a chondromatózou bol problém už zafixovať aj dézou. Rok od operácie opäť som stála na vlastných nohách a napriek poškodeným členkom s takmer nulovou hybnosťou verila som, že jedného dňa sa moja chôdza aspoň priblíži tej prirodzenej. Stovky hodín nácviču chôdze a pozorovanie chôdze zdravých ľudí neprinieslo požadovaný efekt, hoci ľavá noha bola doliečená takmer bez následkov. Po dlhých mesiacoch driny som sa dočítala, že základom správnej chôdze je predpoklad rovnakého pohybu oboch nôh. Prispôsobila som chôdzu zdravej nohy k chorej, čiže obmedzila som nadmerný pohyb kolien a dvíhanie nôh. Naučila som sa chodiť vzpriamene, takmer bez krívania.

Desiateho mája 1987 mi konečne ukončili práceneschopnosť a tešila som sa opäť do práce. Nie dlho, iba niekoľko hodín. V popoludňajších hodinách ma pre silné bolesti brucha museli operovať na ileus, pri ktorom zistili a museli odstrániť nádor na žalúdku, časť čriev. V priebehu niekoľkých hodín bol zo mňa onkologický pacient.

Môj život nepochybne zásadným spôsobom ovplyvnili choroby. Naučili ma trpezlivosti, vytrvalosti, precíznosti a odolávaniu dlhodobému stresu a odnaučili pripisovať materiálnym veciam väčší význam ako si zaslúžia.

bez šance...

Noc zo šesťnásteho na sedemnásteho septembra 2013 patrila k najdlhším v mojom živote. Uvedomila som si, že proti sviniam nemám žiadnu šancu. Túžba zachovať si po zvyšok života zdravý rozum, bola v určitých momentoch silnejšia ako istota rodinného zázemia. Pocit bezpečia odišiel do nenávratna. Vedela som, že ak sa dostanem opäť do rúk policajtov, väzbe na psychiatrickej klinike pre odsúdených sa jednoducho nevyhnem. Jedinou schodnou cestou bol útek do cudziny, ktorý som tesne po zadržaní zavrhovala.

Stanislavová... odborný lekár znalec, psychiater....

Na policajtov mám dlhé roky vyhranený názor, ale fakt, že na obmedzení mojej osobnej slobody a na mojom šikanovaní sa spolupodieľal odborný le-

kár, môj žalúdok stráviť nedokázal. Moja mama strávila celý profesijný život v tuberkulóznei liečebni v Lefantovciach a čo i len pripustenie, že by nejaký lekár hoci z nedbalosti spôsobil ujmu pacientovi bolo nepredstaviteľné, nieto ešte úmyselne.

Popoludní sedemnásteho septembra, deň po vyšetrení, zavolala som súdnej znalkyni. MUDr. Stanislavovej presvedčená, že nemám uznesenie o jej pribratí do konania. Oznámi mi, že nevyšetrovala môj duševný stav, iba ma mala zdravotne vyšetriť a rozhodnúť, či je potrebné skúmanie duševného stavu obvinenej. Nezdržala som sa.

„Pani doktorka, nezavádzajte, mám pred sebou uznesenie o pribratí znalca údajne z jedenásteho deviaty 2013. Netárajte, mám kópiu uznesenia, ktorú vám včera podali operatívci, keď ma priviezli na znalecké skúmanie. Podľa uznesenia máte skúmať môj duševný stav a vyhotoviť znalecký posudok. Včera ste v rozpore so zákonom o súdnych znalcoch a znaleckej činnosti vyšetrovali duševný stav obvineného bez rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie, bez upozornenia, že mám právo vyšetrenie odmietnuť.“

„Pani Teleki! Znalec z odvetvia psychiatrie vyšetroje duševný stav obvineného na základe uznesenia vyšetrovateľa bez rozhodnutia sudcu. Pri takomto skúmaní duševného stavu postačuje jeden znalec z odvetvia psychiatrie. V druhom prípade sa vyšetrenie duševného stavu obvineného vykonáva na základe uznesenia sudcu dvomi znalcami.“

Odpoveď MUDr. Stanislavovú diskvalifikovala nielen ako lekára - znalca z odboru psychiatrie, ale predovšetkým ako človeka.

„Pani doktorka, lekár - psychiater ako znalec v prípade postavenia obvineného má a smie skúmať jeho duševný stav výlučne pri splnení právnych podmienok podľa § 148 ods. 1)ods.2) trestného poriadku, čiže duševný stav obvineného musia skúmať dvaja nezávislí znalci z odboru psychiatrie na základe rozhodnutia súdu.“

V telefóne zavládlo hrobové ticho.

Na otázku prečo ma neupozornila, že mám právo vyšetrenie odmietnuť, nereagovala.

„Pani Teleki, mám tu pacienta, zavoláme si neskôr.“

Stanislavová nemala pacienta, okamžite po skončení rozhovoru so mnou informovala Kovarčíka o obsahu rozhovoru a vzniknutom probléme.

MUDr. Stanislavovej som sa opätovne dovolala ráno osemnásteho septembra 2013. V čase telefonátu už mala veselá pani doktorka opravné uznesenie vydané JUDr. Kovarčíkom, podľa ktorého mala skúmať môj zdravotný stav. Po zverejnení textov - deň po psychiatrickom vyšetrení vydal nové uznesenie, v ktorom skúmanie duševného stavu nahradil skúmaním zdravotného stavu a pôvodné uznesenie nazval pisárskou chybou. Samozrejme, uznesenie pani doktorke doručil osobne a mne zabudol zaslať.

Počas rozhovoru pani znalkyňa zdôrazňovala, že nechápe o akom vyšetrení duševného stavu hovorím. Tárala, že nechápe, ako som prišla na to, že má posudzovať, či som nebezpečná pre spoločnosť, či je potrebné liečiť moju psychickú poruchu ambulantne alebo je potrebná hospitalizácia v zariadení, pretože ona mala vyšetriť iba môj zdravotný stav.

Citovala som váženej psychiatricke z uznesenia o pribratí znalca a MUDr. Stanislavová ma presviedčala, že nechápe o čom hovorím.

Opätovne zaneprázdnená prácou v ambulancii, stanovila termín - nový termín vyšetrenia na piatok dvadsiateho septembra 2013...

„Urobíme vyšetrenie a budeme to mať z krku,“ ukončila hovor.

Musela som sa veľmi ovládať, aby som hviezde nešplechla do tváre, že zo mňa ani paranoika ani schyzofrenika - ako je dobrým zvykom robiť z obvineného v rámci úzkej spolupráce s Kovarčíkom - nevyrobí. Po troch telefonátoch som mala váženu pani doktorku zaradenú...

Hľadala som dôvody na zmenu v scenári. Spackaná kolúzna väzba, publikované texty? Potrebujú ošetriť vlastnú trestnú činnosť z pondelka šestnásteho? Nebodaj po rozhovore so mnou počestná pani MUDr. Stanislavová, zavolala JUDr. Kovarčíkovi, že som prekukla ich hru...? Možností bolo neúrekom!

konečne v obraze...

Do obrazu ma dostala fotokópia trestného spisu zaslaná mojim obhajcom popoludní 19.9.2013. Po zverejnení textov na blog. Pravda Kovarčík v priebehu niekoľkých hodín vyrobil a osobne doručil pani súdnej znalkyni nové uznesenie o pribratí znalca, podľa ktorého už nemala vyšetriť môj duševný stav, ale stav zdravotný. Jediným nedostatkom prepracovaného uznesenia bol dátum 17.9.2013. Drobný nedostatok však napovedal relatívne veľa nielen o úzkej spolupráci vyšetrovateľa, účasti súdnej znalkyne na trestnej činnosti, ale aj ich plytkosti a úbohosti.

V prvom momente som rozmýšľala nad tým, či Kovarčíkovi náhodou neprešlo. Podľa uznesenia psychiatrička pondelok, šiestnásteho septembra 2013 neskúmala môj duševný stav podľa uznesenia, ktoré so mnou priniesli operatívci, ale na základe opravného uznesenia, vydaného 17.9.2013, ktoré jej vyšetrovateľ priniesol deň po vyšetrení!

V hlave mi prebehol rozhovor so znalkyňou. „Urobíme vyšetrenie...“ Pochopila som, že naplánovali nové vyšetrenie a novej verzii prispôbili trestný spis. Po naštudovaní spisu som si uvedomila, že policajti sa rozhodli nevydarené predstavenie zopakovať a doviest' do úspešného konca štvrtok 20.9. 2013.

Markusek...

Novoupravená fotokópia spisu vyvolávala smiech cez slzy. Mládenci dorobili všetky záznamy, ktoré bolo potrebné mi predložiť na podpísanie pri mojom zadržaní. Moje absentujúce podpisy zdôvodnil v úradnom zázname riaditeľ kriminálnej polície Markusek: „Chovala sa ako zmyslov zbavená, s najväčšou pravdepodobnosťou bola pod vplyvom liekov.“

Nezabudol spomenúť môj telefonát, v ktorom som reagovala na pondelkové vyčítanie, kde som sa vyjadrila, že sa správali ako fašisti a darebák ako Kovarčík nepatrí do uniformy.

Fotokópia spisu bola absolútne skompromitujúca. Vymyslené údaje, falšované časy a chýbajúce záznamy o úkonoch, ktoré sa dali absolútne presne zreprodukovať zo zápisnice, ktorú z mojich priebežných telefonátov diktoval manel na inšpekcii MVSR.

Pán Markusek chcel zo mňa pre zmenu vyrobiť toxikomana.

Výrazná zmena v pôvodnom scenári a nepredpokladaný odchod z policajného oddelenia spôsobil policajným géniom problémy, ktoré bolo potrebné odstrániť. Upraviť trestný spis podľa potreby nebolo jednoduché. Predsa len, odstrániť viac ako deväťdesiat strán písomnej výpovede obvinenej z trestného spisu, v dostatočnom množstve dopracovať množstvo nezmyselných úradných záznamov, vyžadovalo si úzku spoluprácu všetkých zainteresovaných na mojom celodennom šikanovaní. O eskorte na psychiatrickú ambulanciu a vykonaní psychiatrického vyšetrenia v spise nebola ani zmienka.

scenár takmer dokonalý...

Povrchná pani doktorka spokojná s novým uznesením zo sedemnásteho septembra, podľa ktorého má skúmať môj zdravotný stav, vykoná dvadsiateho vyšetrenie, rozhodne o mojej hospitalizácii na psychiatrickej klinike a bude po probléme. Platinovú expertku na stareckú demenciu ani v sne nenapadlo, že by som sa nedostavila do jej ambulancie, prípadne, že by mohol vzniknúť ešte nejaký problém.

Moja hlava však hovorila, že problémy iba začnú...

Na dvadsiateho septembra pripravili opätovne moje zadržanie. Zadržaním sa rozhodli zabrániť mi v svedeckej výpovedi na pojednávaní dvadsiateho šiesteho v spore Lackovič voči Markíze. Od Markízy žiadal Lackovič za poškodenie dobrého mena päťdesiat tisíc eur. Materiály na pojednávanie v Prievidzi som v tom čase pripravovala súbežne s prípravou na výsluch obvinenej v trestnom konaní voči mne.

Rozum jednoducho odmietal prijať do neba volajúce klamstvá obsiahnuté v žalobe voči TV Markíza, spracovanej advokátom JUDr. Legérskym, manželom JUDr. Legérskej sudkyne Krajského súdu Trenčín. Navyše v tom období som mala fotokópiu žaloby, takže nebol problém spolu s listinami jednotlivé body žaloby nezakladajúce sa na pravde vyvrátiť. Päťdesiat tisícový podvod pripravený JUDr. Legérskym za odmenu advokáta predstavujúcu viac ako šesťdesiat tisíc, napadol do agendy sudkyne Kohútovej z Okresného súdu v Prievidzi. Jediný problém bola moja svedecká výpoveď a listiny, súvisiace s dvoma trestnými konaniami. Nebolo potrebné dlhých úvah odkiaľ vietor fúka.

Ráno 20. septembra 2013 som zavolała MUDr. Stanislavovej, že sa na vyšetrenie nedostavím, respektíve dostavím, ak bude pribraná do konania v súlade so zákonom, uznesením sudcu pre prípravné konanie, nakoľko nie som ochotná podieľať sa na legalizovaní jej a Kovarčíkovej trestnej činnosti a mailom som jej zaslala list.

na svoju česť a svedomie...

Vo svojom vnútri som sa pokúšala ospravedlniť jej konanie, ale hlava hovorila, že MUDr. Stanislavová v zmysle zákona č. 382/2004 Z.z. § 5 ods. 7 o súdnych znalcoch slúbila na svoju česť a svedomie, že pri výkone svojej činnosti bude dodržiavať Ústavu Slovenskej republiky, zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy a morálne a etické zásady výkonu tejto činnosti, že svoju činnosť bude vykonávať osobne, nestranne a nezaujato podľa svojho najlepšieho svedomia a vedomia, bude plne využívať všetky svoje odborné znalosti a zachová mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa pri výkone činnosti dozvedela.“

Stanislavová bola povinná dodržiavať všetky zákony, včítane tých zákonných úprav, na základe ktorých mohla byť pribraná ako znalec na zhotovenie posudku. V mojom prípade obsah a podmienky posudku absolútne spĺňali úpravu podľa §148 Trestného poriadku a to pani znalkyňa pri svojej praxi už určite vedela. Je to súčasť školenia a skúšky každého znalca z tejto oblasti. Nemala právo podrobiť ma znaleckému skúmaniu!

Uznesenie mala vrátiť od stola s jednoduchým odôvodnením, že je lekárka špecialistka, preto zdravotný stav podľa § 142 TP ako znalec z oblasti psychiatrie nemôže skúmať. Pre vykonanie úkonov, ktoré boli v bodoch 1 až 3 uznesenia bol potrebný podľa § 148 ods. 1),2) trestného poriadku príkaz sudcu - ktorý nedostala - a nebol uvedený v záhlaví uznesenia o jej pribratí.

Mala to urobiť rutinne, ihneď ako ma k nej s uznesením a vyšetrovacím spisom priviezli. Nesmela pristúpiť k vyšetrovaniu môjho duševného stavu, lebo z jej strany sa jednalo o poučenie a znalú osobu, ktorá pozná právne podmienky výkonu funkcie znalca. Uznesenie o jej pribratí do konania nemalo náležitosti a podľa platnej právnej úpravy bolo nezákonné.

Zvyšok víkendu som myslela na Stanislavovú, prečítala väčšinu jej textov zve-

rejnených na webe. Jeden z nich o hodnote človeka budem mať pred sebou po zvyšok života. Začínal slovami... život žiadneho človeka nie je márný“.

Môj život pre pani doktorku, viazanú Hippokratovou prísahou, mal cenu jedného znaleckého posudku, respektíve cenu odmeny znalca. Nikdy som o sebe nemala vysokú mienku, ale stanoviť moju hodnotu na štvornásobok minimálnej mzdy mi dvíhalo adrenalín aj žalúdok.

nová tvár zneužívania psychiatrie...

Pondelok 23. septembra 2013 od skorého rána som prepisovala zvukový záznam zo psychiatrického vyšetrenia a okrem textu vnímala chladnokrvnosť, s akou Stanislavová viedla časť rozhovoru súvisiaceho s dvomi konaniami vedenými v jednej trestnej veci. Zároveň som si opakovane prehrávala komunikáciu s MUDr. Stanislavovou v nasledujúcich dňoch po psychiatrickom vyšetrení. Z rozhovorov priam mrazilo!

Postupne mi dochádzalo, že pani doktorka je bezcharakterná mrcha, ktorá nebude mať problém uviesť do posudku, že trpím predstavami a potvrdí vznesené obvinenie v časti, v ktorej som si podľa Kovarčíka vyfabulovala predstavu o dvoch trestných konaniach v jednej trestnej veci.

„Nie, nie... Stanislavová sa na mne nevyšpiní“... povedala som si viac - menej pre seba a o pár hodín zverejnila som na blog.sme.sk text „Nová tvár zneužívania psychiatrie.“

Môj prvý pokus na blogu sme bol zároveň posledným pokusom zastaviť súdnu znalkyňu vyšetrovateľa a prokurátorku.

Keď znalkyňa z diskusie k blogu zistila, že mám zvukový záznam z vyšetrenia a pôvodné uznesenie vyšetrovateľa, podľa ktorého mala klinicky vyšetriť môj duševný stav a vyhotoviť znalecký posudok, ako aj uznesenie dodatočne vyrobené, na základe dispozičného práva - požiadala vyšetrovateľa o vylúčenie z konania pre svoju vlastnú zaujatosť.

Po zverejnení textu som mala zmiešané pocity. Trápilo ma svedomie a kládla si otázku, či nepostačovalo v texte uviesť - znalkyňa z odboru zdravotníctva, odvetvie psychiatrie - avšak po oboznámení sa s dôvodmi uvedenými v ži-

adosti o jej vylúčenie, som stratila nielen výčitky svedomia, ale aj posledné ilúzie o počestnej pani doktorke.

Vylúčenie odôvodnila klamstvami, že som odmietla spolupracovať a z dôvodu mojich verbálnych útokov na jej osobu je tak na mňa nahnevaná, že by nedokázala vypracovať objektívny znalecký posudok.

Počas dvojhodinového psychiatrického vyšetrenia som odpovedala na všetky otázky.

Moja komunikácia so znalkyňou po absolvovaní psychiatrického vyšetrenia sa týkala výhradne vysvetlenia si pojmov, že v prípade znalca psychiara, klinické vyšetrenie bývalých a súčasných duševných chorôb a duševných porúch, je vyšetrením za účelom vydania nálezu, ktorý hovorí o duševnom stave integrujúcej choroby a poruchy.

Môj list zaslaný MUDr. Stanislavovej mailom bol skôr apelom na svedomie pani doktorky ako verbálnym útokom.

Nečudovala som sa hnevu doktorky, keď zistila, že mám zvukový záznam z vyšetrenia a uznesenia o pribratí znalca. Zvukové záznamy z komunikácie so Stanislavovou neboli zhotovené na jej diskreditáciu, ako usudzovala, ale na moju ochranu. Predpokladala som totiž, že po prevalení - akým spôsobom realizovala v rozpore so zákonom znalecké vyšetrenie - pani psychiatrička neprizná, že vyšetrenie vykonala.

Do úvahy pripadala aj druhá možnosť, že posudok nebude zodpovedať môjmu skutočnému zdravotnému stavu v čase vyšetrenia a preukázať, akým spôsobom bolo vyšetrenie prevedené, bude možné iba použitím zvukového záznamu.

Pravdou bolo iba to, že nemala v pláne objektívny posudok vypracovať, čo vyplývalo z jej následného konania. Posledná veta žiadosti o vylúčenie o tom, ako zvažuje podať na mňa trestné oznámenie, bola zmesou urazenej pýchy, vzdoru a poniženia.

hrdé vyhlásenie pre Sme...

Stanislavová, ktorá nepredpokladala, že redakcia denníka Sme disponuje pôvodným uznesením, podľa ktorého v deň môjho predvedenia mala skúmať môj duševný stav, obnažila v stanovisku k znaleckému skúmaniu v plnej paráde nekonečnú drzosť a hlúposť :

„Zákon som neporušila, príkaz sudcu treba pri posudku duševného stavu. Ja som robila posudok zdravotného stavu a to je rozdiel,“ vyhlásila MUDr. Stanislavová po psychiatrickom vyšetrení, niekoľko dní po kozmetickej úprave uznesenia o pribratí znalca, keď pôvodné uznesenie na skúmanie duševného stavu pozmenili na skúmanie zdravotného stavu.

Môže pacient veriť lekárovi, ktorý hodnotu predvedenej osoby stanoví cenou znaleckého posudku? Koľko posudkov duševného stavu na obvinených vypracovala bez rozhodnutia súdu? Nebodaj trpí pani MUDr. Stanislavová schizofréniou, hrá sa na obvodného lekára a vydáva posudky o zdravotnom stave?

Trestnú činnosť MUDr. Stanislavovej ošetrila dozorujúca prokurátorka Adamovičová uznesením o zrušení uznesenia o pribratí Stanislavovej do konania. Potvrdila tým ale aj nezákonný postup vyšetrovateľa, ktorého činnosť mala dozorovať a s ktorým to pribratie spoločne pripravili. Pribratie znalkyne podľa Adamovičovej bolo neopodstatnené, výstup z vyšetrenia absentoval a psychiatrické vyšetrenie vlastne nebolo. Nebyť slaboduchého vyjadrenia Stanislavovej pre Sme a jej žiadosť o vylúčenie z konania, možno o niekoľko mesiacov by nebolo pravdou, že som niekedy v psychiatrickej ambulancii na Záporožskej 12, v Bratislave - Petržalke niekedy vôbec bola.

MUDr. Stanislavová vedela vyhodnotiť okolnosti. Vedela, že obsah a význam uznesenia o jej pribratí smeroval k lekárskeму úkonu, ktorý v prípade obvinenej vyžadoval príkaz sudcu. Vo veci vykonala klinické vyšetrenie, čo potvrdilo niekoľko psychiatrov, ktorí si nahrávku z vyšetrenia vypočuli. Pokračovať v nezákonom postupe by bolo sebazničujúce. Po prevalení škandálu rozhodla sa Stanislavová chrániť samu seba.

Výraz - zneužitie psychiatrie - som v predchádzajúcom období mala fixovaný na nacistov počas druhej svetovej vojny, s päťdesiatimi rokmi minulého storočia, a politickými oponentmi v komunistických väzniciach. Neskoršie reakcie na moje blogy a množstvo príbehov a tragických koncov však ukázali, že

žijeme v dobe inkvizície a psychiatria je nástrojom skorumpovanej justície aj dnes.

Dvadsať päť rokov po páde komunistov ma lekárka išla zničiť cestou psychiatrie s dvomi mladými ľuďmi, ktorí v čase pádu komunistov boli deťmi... bol to hrozný pocit!

psychológ - sexuológ v akcii...

Kovarčíka, tlačeneho nadriadenými do nezákonných zákrokov, v poradí piaty text o jeho "geniálnych rozhodnutiach" vytočil do nepríčetnosti a deň po jeho zverejnení pribral do konania ďalšieho znalca.

Po zlyhaní odborníčky na alkoholizmus, toxikomániu a strareckú demenciu mal skúmať môj duševný stav psychológ, sexuológa Kešického, ktorému uznesenie doručil osobne v deň vydania. Netuším, či z časovej tiesne alebo iných vážnych dôvodov „majúcich vplyv na konanie“ mne ako obvinenej, a môjmu právnenému zástupcovi uznesenie doručené nebolo.

Kešický po prevzatí uznesenia mi autoritatívne v telefóne oznámil, že sa mám k nemu dostaviť na preskúmanie duševného stavu, lebo bol pribratý ako súdny znalec vyšetrovateľom JUDr. Kovarčíkom. Kládla som si otázku, či odborník na pamäť zabudol na náš rozhovor!

Aby som si uvedomila, že práve som dotelefonovala s polobohom so znaleckou pečiatkou, nezabudol svoju bohorovnosť zdôrazniť zaslaním mailu :

„Dobry den prajem, uznesenim vysetrovateľa OR PZ Bratislava IV. z dna 24. 9. 2013 som bol pribraty ako sudny znalec v odbore psychologia pre psychologicke vysetrenie Vasej osoby vo veci trestneho stihania voci Vasej osobe. Tymto Vas vyzyvam k vyjadreniu, kedy sa dostavite k psychologickemu vysetreniu do Bratislavy. Ostavam s uctou Dr. Kešický.“ Kešický nemusel zdôrazňovať, že je dr...., na to mi stačilo pár viet v telefóne a zaslaný mail bez diakritiky.

Zrejme ani nečítal poučenie o sťažnosti. Kešickému evidentne nič nehovorila lehota na podanie sťažnosti, vplyv doručenia na právoplatnosť uznesenia a jeho možnú vykonateľnosť a ani povinnosti vyšetrovateľa doručiť

uznesenie všetkým účastníkom konania. Nehovoriac o mieste výkonu znaleckej činnosti.

Človek s tromi akademickými titulmi môže byť celkom právnický laik, ale praktizujúci súdny znalec z oblasti psychológie, by mal poznať zákon o súdnych znalcoch, keďže súdny znalec skladá sľub, kde sa zaväzuje dodržiavať zákony.

Jedinou relevantnou informáciou z mailu pána Kešického pre mňa bolo iba to, že za tri mesiace od nášho prvého rozhovoru na rozkaz celkom osprostel.

Nevedela som si predstaviť, že by môj intelekt skúmal človek ako Kešický, ktorý nie je schopný ani predvolanie zaslať v súlade so zákonom, má zjavné problémy so špecifikovaním účastníkov konania, nerozlišuje postavenie medzi svedkom a obvineným a na internetovom portály prezentuje, že zabezpečuje psychiatrické posudky v spolupráci s MUDr. Andriem, čo je nonsens, nakoľko znalec, ak je pribratý na vykonanie a vypracovanie posudku, musí to urobiť sám a osobne.

Skúmanie duševného zdravia klinickým psychiatrickým vyšetrením zo zákona vykonáva lekár. Psychiater. Túto povinnosť na psychiatra nemôže preniesť pribratý znalec psychológ. A keďže nie je lekárom ani sám to nemôže vykonať. Bola som v procesnom postavení obvinenej a skúmanie duševného stavu vyžadovalo postup v zmysle § 148 Trestného poriadku, čiže znalec mal byť pribratý rozhodnutím sudcu pre prípravné konanie.

RNDr. Mgr. Kešický nebol znalcom psychiatrom, nebol lekárom, a preto na skúmanie otázky vymedzenej znalcovi z odvetvia psychiatrie nemohol byť zo zákona ani pribratý, ale to Kovarčík nepochybne vedel. Opakovanie môže byť matkou múdrosti, ale v mojom prípade bolo dôkazom o úmysle vyšetrovateľa opakovane a vedome sa vyhnúť procesnému postupu, stanoveného pre obvinenú podľa § 148 a vyvíjať na mňa psychický nátlak počas vyšetrovania od obmedzovania osobnej slobody až po zneužitie tretích osôb.

Môj názor na pribratie znalca som vo večerných hodinách odprezentovala v texte - Môj duševný stav sa stáva problémom matematicko - fyzikálnym - s predpokladom, že inteligent Kovarčík pochopí, že každá kravina, ktorú vyvedie bude prepraná v médiách.

Uvedomí si, že ma nezničí cestou psychiatrie ani sám, ani s pomocou znalcov

z odboru psychiatrie a dokonca ani s pomocou prokurátora JUDr. Šramku, ktorý bol školiteľom znalcov psychiatrov a zároveň dozorovým prokurátorom trestného spisu vedeného voči mne.

Hold - nepochopil, respektíve nepochopili jeho bohorovnní nadriadení!

upratovanie...

Po prevalení sa škandálu s nezákonným zadržaním a zneužitím psychiatrie rozhodlo sa vedenie polície pre urýchlené zametanie kauzy pod koberec systémom fungujúcim roky. Pribrzdení nadriadení Kovarčíkovi nariadili odstrániť zo spisu väčšinu listín napadnutých od sporného výsluchu deviateho septembra 2013, ako aj listiny z druhého trestného konania. Dementi si neuviedomili, že napriek odstráneniu množstva listín ponechali v spise právoplatný rozsudok, v ktorom je zhrnuté celé jedenásťročné trestné konanie, zastavené odôvodnením porušenia zásady nie dvakrát v tej istej veci, čiže prekážkou ne bis in idem.

Vyšetrovateľ inšpekcie ministra vnútra Ing. Svetko dostal od svojho nadriadeného pokyn odmietnuť môj podnet na Kovarčíka a pre médiá vydali stanovisko :

„Dňa šestnásteho októbra 2013 bol príslušníkmi policajného zboru vykonaný úkon v zmysle trestného poriadku, pri vykonaní ktorého boli použité donucovacie prostriedky podľa zákona NR SR o Policajnom zbore. Použitie donucovacích prostriedkov bolo príslušným nadriadeným vyhodnotené ako zákonné a primerané. K jednotlivým úkonom trestného konania sa v súčasnosti vyjadrovať nebudeme.“

Vyjadrenie Krajského riaditeľstva k zákroku zo dňa 16.9.2013 som považovala za prvoaprílový žart. Pravdou síce je, že policajt má právo v zmysle § 120 trestného poriadku zadržať obvineného bez predvolania, ale iba v prípade, že nemá trvalé bydlisko, nezdržiava sa na uvedenej adrese, alebo nepreberá poštu. V zmysle zákona postupnosť krokov je vždy nadväzujúca na neúspešnosť riadne vykonaného predvolania, ktoré mi zabudli zaslať.

Vyjadrenie o vykonávaní úkonov bolo bohapustým klamstvom, pretože okrem jedného predvolania na úkon nebolo zaslané žiadne predvolanie a pokus

o predvedenie bol nezákonný, nakoľko bol vykonaný v rozpore s trestným poriadkom.

Zamlčať pred verejnosťou, o aký účel sa jedná kamuflážou, že sa vykonávajú procesné úkony, boli schovávačkou pod zámkou zachovania služobného tajomstva. Lož sa stala nástrojom šikanovania, ktorú mala servírovať hovorkyňa. Útočiť na slečnu Považanovú bolo zbytočné. Geniálny výstup pripravili ľudia z vedenia a hovorkyňa Považanová bola osobou poverenou nezmysly iba podsunúť verejnosti.

Evidentne spokojní „predstavitelia moci“ nepredpokladali, že ich čaká týždeň mediálnej slávy a popularity zrovnateľnej s „Kleopatrou z Turca.“

Kovarčík mal v pláne vyrobiť zo mňa nepríčetnú, ja z neho celebritu. Pondelok, trinásteho októbra 2013, som prostredníctvom blogu zhodnotila policajný zákrok v texte „Keď orgán falšuje“ a poukázala na všetky nezákonnosti realizované Kovarčíkom od vznesenia obvinenia.

V stredu pätnásteho októbra uverejnil týždenník Plus 7 dní text Ľudky Lackovej „Ako za komunistov“ a to ešte Kovarčík netušil, že v sobotu bude uverejnený rozhovor Karola Sudora so mnou...

rozhovor so Sudorom...

V októbri 2013 ma kontaktoval Karol Sudor s ponukou na rozhovor. Pred Sudorovou profesionalitou som mala neskutočný rešpekt. Jediné, čo som nedokázala spracovať bol fakt, že mám poskytnúť rozhovor denníku, ktorý významným spôsobom preferuje Lipšicovu novozaloženú stranu a mnohokrát obhajuje nezmyselné kroky pravice.

Ponuku som prijala. Prvýkrát som mala pred sebou novinára, ktorý má vec naštudovanú do detailov, podobne ako zákony súvisiace s trestnými konaniami. Otázky kládol k veci. Mala som pred sebou profesionála, ktorý presne a správne vyhodnotil okolnosti, o ktorých sme nehovorili. Nevie, či vôbec v predchádzajúcom období som mala rešpekt pred novinárom. Možno práve preto niektoré otázky vyvolali na tvári úsmev, na niektoré som nedokázala odpovedať a na mnohé som odpovedala inak, ako sa očakávalo a možno práve preto som zostala v nemom úžase z prvej vety z popisu mojej osoby. “

Hovoril som s viacerými ľuďmi z Považia. Počul som aj názory, že táto pani je blázon.“

Po tejto vete som sa snažila vybaviť si čo len jedného človeka z Považia, s ktorým som komunikovala. Hold - nespomenula som si!

K Považskej Bystrici som nemala žiadny vzťah, s manželom sme s nikým neudržiavali kontakty. Za desať rokov života v tomto meste nebola som s manželom a ani sama na žiadnej spoločenskej udalosti a jediná osoba, s ktorou som sa stýkala bola pani Leszayová, ktorá doučovala môjho syna a pripravovala ho na prijímacie pohovory na gymnázium a naša ekonómka Janka. Celé tie roky sme s manželom nepocítili potrebu s niekým byť v kontakte.

Predstava výkonu novinárskej práce spočíva v stretávaní sa s veľkým množstvom ľudí, ibaže všetky moje texty vychádzali z podkladov prejednávanych na zasadnutiach mestského zastupiteľstva. Poslanci mi zanechali materiál na recepcii hotela, v ktorom sme s manželom bývali a ja som z hodnoverného materiálu urobila výstup pre Aspekt. Paradoxne väčšinu poslancov som nepoznala ani po mene, poznali sa s manželom a často aj odkazy nechávali u manžela.

Pri slovnom spojení - či je blázon, neviem... som sa nevedela zbaviť pocitu, že cieľom rozhovoru bolo vytvoriť o mne obraz psychicky narušenej osoby a odprezentovať ma ako psychiatrického pacienta. V konečnom dôsledku v tom období aj mnohým počestným novinárom a ikonám novembra 89 pôsobiacim v mienkotvorných médiách a neskôr v treťom sektore, by nepochybne môj obraz psychicky narušenej vyhovoval.

Od roku 2000 kedy konanie začalo, som oslovila všetkých novinárov s imidžom moralistov a bojovníkov za slobodu prejavu a tlače a ochrancov ľudských práv. Teplé fleky a zbabelosť im nedovolili nedovolili o kauze sa čo i len zmieniť. Sudor nemusel merať cestu na Považie, všetkých dobre informovaných mal v bezprostrednej blízkosti.

Hovorili sme spolu približne tri hodiny. Rozoberali sme kauzu od začiatku po vznesenie posledného obvinenia. Množstvo Sudorových otázok súvisiacich s konaniami vyvolávalo úsmev, podobne ako otázky týkajúce sa poškodenia zdravia mojej mamy, tlačili a vždy budú vtlačať do očí slzy.

S odstupom času sa nad tou vetou zasmejem, ale po zverejnení textu som

uvažovala, prečo bolo potrebné spochybníť ma ako osobu hneď v úvode rozhovoru.

Nevedela som si vysvetliť najmä dedukciu, že pôsobím ako človek duševne chorý.

Môj hlasový rozsah je po operačnom zásahu na hlasivkách obmedzený na rozsah desatiny oktávy, neintonujem. Zvyšovanie a znižovanie hlasu neprichádza do úvahy. Kto ma pozná vie, že môj prejav pôsobí monotónne. Zo zásady pri verbálnej komunikácii negestikujem, ľudí s neprimeranou neverbálnou komunikáciou som nikdy nepovažovala za dôveryhodných a vždy ma rozčuľovali. Moju mimiku tváre do značnej miery ovplyvňuje zablokovaná pravá strana tváre, ale predsa len polemizovať v úvode rozhovoru o tom, či som blázon, som považovala za slušne povedané nemiestne.

Nech bolo akokoľvek, Sudor bol predovšetkým prvým novinárom, ktorý si uvedomil, že mám iba jednu možnosť: zverejniť - podľa mnohých vedro - a podľa mňa nepatrnú časť splaškov. Bol prvý novinár, ktorý pochopil, že som nezaložila blog a neposkytujem rozhovor na prezentáciu svojho ega, ale zo strachu o vlastný život. Právo verejnosti na to čo sa v spoločnosti deje a ako sú porušované základné ľudské práva vtedy neboli ani témou.

Pri odchode mi povedal, že keby sa jemu prihodilo to, čo mne, asi by sa zbláznil. Povedala som mu, že nezbláznil, hľadal by z toho svrabu cestu von. Do rozhovoru uviedol, že by nepôsobil inak.

Na poslednú moju odpoveď spomínam s úsmevom. „Keď sa toto skončí, sťahujem sa do zahraničia. Žiť tu naozaj neostanem.“

Odchádzala som od Sudora a manželovi som povedala, že som zle formulovala poslednú odpoveď. „A ako to malo byť?“

„Sťahujem sa do zahraničia, aby sa to skončilo.“

„Jani, rozhovor má byť uverejnený v sobotu... dobre si to sformulovala...“

V rozhovore odznelo niekoľko vyjadrení, z ktorých časť nebola zverejnená, a ktoré evidentne štandardne človek v pozícii obvineného z úst nevypustí... na kriminálnej polícii som bola naposledy... budú to musieť zastaviť od stola...

Všetky moje vyjadrenia pôsobiace v tom okamihu ako choré, som do bodky

ustála. V deň násilného predvedenia som bola na kriminálnej polícii posledný raz. Konanie zastavili od stola. O niekoľko mesiacov, ale vtedy už som na Slovensku nebola.

Po prečítaní rozhovoru som sama seba uspokojila tým, že ten rozhovor bol nutným zlom a v konečnom dôsledku rozhovor nebol o úvodnej formulácii, ale o závažnej trestnej činnosti brachiálnych zločiek. V tom období som bola rozhodnutá viesť trestné konanie cez blog. sme.

Rozhovor pre denník Sme ako aj polemiky v diskusiách či som normálna, akosi vyšumeli po publikovaní niekoľkých príspevkov a ja som skôr hodnotila pozitíva, spojené s jeho publikovaním.

Reakciou na texty bolo ďalšie predvolanie na psychiatrické vyšetrenie.

Pat a Mat...

Na mediálne výstupy súvisiace s konaním Kovarčík reagoval pribratím ďalšieho znalca do konania MUDr. Andrého. Vraj, keď chcem dvoch znalcov, budú dvaja. Osemnásteho októbra 2013 ma páni znalci predvolali, aby som sa dostavila dvadsiateho štvrtého októbra 2013 na Psychiatrickú kliniku Univerzitnej nemocnice v Bratislave za účelom vyšetrenia. Pohľad na listinu zaslanú Kešickým a Andréom vyvolával vážne pochybnosti nielen o ich charaktere a morálke, ale i o duševnom zdraví. Predvolanie vyvolávalo pocit, že môj duševný stav budú posudzovať rozprávkoví zmätkovia - Pat a Mat.

znalec špecialista André...

Pomyslenie, že na mojej psychickej likvidácii sa podieľa lekár, ktorý skladal Hippokratovu prísahu, primár psychiatrickej kliniky Univerzitnej nemocnice, dlhoročný súdny znalec - vyvolávalo hrôzu...

Dlhoročný znalec z oblasti psychiatrie nemôže predsa nevedieť, že na skúmanie duševného stavu je potrebné rozhodnutie súdu. O Andréom kolegovia hovorili s rešpektom, na rozdiel od Kešického, považovaného v prostredí, v ktorej pôsobil - za darebáka a karieristu. Niektorí nechápali, ako môže spolupracovať s Kešickým.

„Predvolanie“ opäť nemalo potrebné formálne náležitosti pre doručenie a pre mňa z neho nevyplývala žiadna povinnosť. Nebola som poučená o tom, že predvolanie slúži ako potvrdenie pre uvoľnenie z pracovného pomeru, neobsahovalo poučenie o náhrade mzdy a cestovného a poučenie o následkoch podľa priestupkového zákona, prípadne finančného postihu.

Z jeho obsahu naopak vyplývalo, že v zastúpení MUDr. Andrého vystupuje Kešický ako ďalší znalec, pričom zákon o znalcoch vylučuje, aby znalecký úkon vykonal znalec inak než samostatne a vo vlastnom mene. Vykonal úkonu, kde môj duševný stav bez rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie mal skúmať znalec psychológ, zastúpený znalcom psychiatrom, bol v priamom rozpore s ustanovením § 148 Trestného poriadku. Navyše - na predvolaní bol iba podpis Kešického a zastúpený MUDr. André sa nepreukázal splnomocnením pre jeho zastupovanie. Zastupovanie znalca lekára z oblasti psychiatrie nemôže vykonávať psychológ nielen kvôli zákonu o znalcoch, ale aj preto, že nie je lekárom. Samozrejme, MUDr. Andrého podpis ani znalecká pečiatka neboli súčasťou žiadnej listiny zaslanej Kešickým. Kešický nemal odvahu ani jednu listinu opatriť ani vlastnou pečiatkou.

Predvolanie mi páni nezaslali ako znalci. Neuviedli adresu, zapísanú v zozname znalcov a predvolanie pre istotu neopatrili ani pečiatkou súdneho znalca. Neuviedli ani žiadnu povinnosť vyplývajúcu z uznesenia vyšetrovateľa, ani dátum vydania uznesenia.

skúška mojej blbosti...

Paradoxne z uznesenia o pribratí znalcov zo dňa dvadsiateho štvrtého septembra 2013 nevyplývala pre mňa žiadna povinnosť, ktorú by som mala vykonať, strpieť a žiadne poučenie, obdobne ako z uznesenia MUDr. Andrého zo dňa dvadsiateho siedmeho septembra 2013, z ktorého tiež žiadna povinnosť nevyplývala. Z uznesenia mne, ani jemu nevyplýval rozsah oprávnenia pre poskytnutie súčinnosti, formy, rozsahu, miesta a spôsobu znaleckého dokazovania.

Listinu bolo možné hodnotiť iba ako privátnu listinu psychológa s neznalosťou právneho prostredia, kompetencie znalca a vyšetrovateľa s reprodukovateľným nedostatkom, ktoré vyplývali z požiadavky vyšetrovateľa a nedostatkov samotného uznesenia, ktorým boli Kešický a André pribratí. Vyšetrovanie

môjho stavu psychológom, psychiatrom proti mojej vôli som považovala za mimoriadne vážny zásah do mojich osobnostných práv, ústavných práv a v priamom rozpore s Medzinárodným dohovorom o ľudských právach, takže som nemohla pripustiť, aby bolo vykonané v rozpore so zákonom bez rozhodnutia súdu a účasti rodinného príslušníka.

Upozornila som Kešického, že na takomto postupe mám protichodný záujem, lebo ma hlboko poškodzuje na mojich právach, vyšetrenia sa nezúčastním a v prípade potreby uplatním všetky právne dostupné sankcie včítane majetkovej a nemajetkovej satisfakcie doma ako aj u zahraničných orgánov zabezpečujúcich ľudské práva.

To že medzitým dala odfoťiť na jeho pracovisku jeho menovku a informáciu na webe kde vystupoval ako odborný lekár - som nechala bez následkov a vyhodnotila ako marketingový ťah pre hlupákov.

výsluch na inšpekcii ministra vnútra...

Šestnásteho októbra 2013 som bola predvolaná na Inšpekciu Ministra vnútra za účelom svedeckej výpovede vo veci môjho zadržania Kovarčíkom. Situácia ako vystrihnutá z francúzskej komédie.

Nechápem, o čo Vám ide... Kovarčík postupoval štandardne, ako som v podobných prípadoch postupoval aj ja... hrdo prehlásil vyšetrovateľ Svetko.

„Pán vyšetrovateľ, to mi chcete povedať, že bez rozhodnutia súdu eskortujete obvinených po psychiatroch?“ spýtala som sa opatrne...

„Samozrejme“... Uf, nie je nad to, keď sa orgán vydarí! Slogan, ktorý v situáciách, keď nezákonnosť bola prezentovaná ako samozrejmosť, používali chalani počas mojej ochrany zvyčajne vtedy, keď ich nadriadený Dický tlačil do nezmyslov bez opory v zákone.

„Vlastne všetko pri podaní podnetu povedal manžel a Váš výsluch je bezpredmetný...“ skonštatoval akoby mimochodom Svetko.

Od začiatku bolo jasné „orgán“ nevyšetrí nič a jeho jedinou povinnosťou je upratať trestnú činnosť Kovarčíka.

Doplnila som do spisu listiny, ktoré som považovala za potrebné doplniť, capko ich s nevôľou zažurnalizoval a môj výsluch rázne ukončil.

so štátnou mocou sa bojovať nedá...

Posledné stretnutie s mojím vtedajším advokátom bolo zároveň jedným z najväčších sklamaní v mojom živote. “

So štátnou mocou sa bojovať nedá... je potrebné dohodnúť termín a absolvovať psychiatrické vyšetrenie,“ nezmohla som sa na slovo a po tvári mi stekali slzy. Túžila som rýchlo ukončiť monológ a dostať sa na čerstvý vzduch.

Nielenže som pochopila, že som ostala sama, ale som si uvedomila, že početnú presilu sfanatizovaných debilov dokážem zvládnuť jediným spôsobom... spoza hraníc.

Strata dôvery v advokáta, ktorý ma zastupoval niekoľko rokov v druhom trestnom konaní, bola najtvrdším úderom po vznesení tretieho trestného konania.

Štátna moc pre mňa nikdy nebola autoritou, záujmy niekoľkých hlupákov prezentujúcich sa ako štátna moc a ďalších zopár skorumpovaných policajtov a prokurátorov, plniacich ich pokyny, v príkrom rozpore s právnym poriadkom a ústavou, nemôžu predstavovať silu, ktorá bude občana likvidovať a on bude svinstvá dementov tolerovať.

neznámy...

Postupnú snahu zabudnúť na dobré rady môjho obhajcu, a rozhodovanie o ďalšom postupe, prerušil telefonát z neznámeho čísla. Hlas v telefóne ma upozornil, že sa rozhodli liečiť ma na paranoju a zdôraznil, že vo vlastnom záujme mám opustiť Slovensko, pretože v najbližších dňoch budem zadržaná. „odíďte, prosím Vás odíďte...“ Poslednú ranu som takmer nerozdýchala.

paranoja...

Výraz paranoja mi totálne nič nehovoril, vedela som iba to, že sa jedná o psychickú poruchu, v prvom momente som nedokázala ani dedukovať prečo vybrali práve paranoju. Samotný výber diagnózy som pochopila oboznámením sa s článkom pána psychológa Doc. Mgr. Antona Heretika, PhD. z katedry psychológie FFUK v Bratislave a z textov psychiatrov publikovaných na webe.

Paranoja je príznak rôznych psychických porúch. Psychiatria paranoidného človeka vysvetľuje tak, že má extrémny, neprimeraný pocit toho, že druhí ľudia, okolie či spoločnosť mu robia naschvál, snažia sa ho zničiť a poškodiť.

Čo je paradox, paranoja sa nedá liečiť. Podľa článkov, väčšinou sa jedná o ľudí, ktorí pôsobia normálne, respektíve nie sú ničím výnimočným. Psychológ tiež upozornil, že na to, aby sa liečiť museli, museli by pod vplyvom svojho ochorenia páchať trestné činy, či ohrozovať seba alebo druhých. Pán Heretik ako príklad uviedol, že niekto má súdny spor, ktorý je reálny, no on je presvedčený o tom, že súdy sú na strane toho druhého a spolu sa akosi dohodli. Dá sa však odvíjať od toho, že človek si všetko prepája, všetci mu robia zle, celý svet je zlý a paranoické symptómy sa stávajú súčasťou jeho života.“

Podľa psychológa Heretika občas býva jasné, že človeku sa stalo nejaké príkorie, ale to, čo z toho vyvodil alebo ako sa začal správať a vnímať svet, je neprimerané a paranoja nemusí mať príčinu. Veľmi čitateľná paranoja sa môže prejavovať aj pri schizofrénii.

Ešte, že som pri čítaní textov o paranoji sedela. Pochopila som v prvom rade prečo bolo potrebné mi vzniesť obvinenie zo skutku, ktorý som evidentne nespáchala. Pochopila som prečo ma museli zatknúť na základe klamstva, že nepreberám poštu a eskortovať k psychiatrické, ktorá v zmysle uznesenia mala posúdiť, či je môj pobyt na slobode nebezpečný pre okolie a spoločnosť bez rozhodnutia súdu...

MUDr. Stanislavová mala stanoviť diagnózu. Pochopila som, že liečba prebieha podávaním psychofarmák na diagnózu schizofrénia... pochopila som, že môj čas na Slovensku sa kráti. Posledná iskrička nádeje zhasla o niekoľko dní.

Nechápala som iba jediná vec, ako mi chcú preukázať, že konanie v trestnej veci (vedené od roku 2000, zastavené v roku 2011 z dôvodu ne bis in idem, čiže nie dvakrát v tej istej veci) som si vymyslela.

návšteva...

Dvadsiateho druhého októbra som ako zvyčajne predpoludním pracovala, keď do mojej predajne vstúpili dvaja policajti v civile, ktorí vraj z vlastnej iniciatívy prišli zistiť, či nemám problém s výpalníkmi. Sledovala som policajtov a rozmyšľala nad tým, či sú naozaj celkom sprostí alebo majú za hlupaňu mňa. Bohorovnosť a hlúposť niektorých „operatívnych pracovníkov kriminálky“ je nekonečná. Po ich odchode som si uvedomila, že prišli skontrolovať, v akom čase a kde sa pohybujem.

Premietol sa mi film o mojom predvedení, pripútaní k radiátoru, eskortovaní k psychiatričke, predvolanie na ďalšie psychiatrické vyšetrenie, ale najmä reakcie diskutujúcich na môj blog, čo všetko sa už na Slovensku na takom násilne zabezpečenom vyšetrení stalo.

Moja mailová schránka sa začala plniť príbehmi ľudí, ktorých podobne ako mňa zobrali z domu, eskortovali psychiatri, a následne odviekli na pozorovanie do psychiatrických kliník, kde im podávali niekoľko týždňov silné psychofarmaká na paranoju, schyzofréniu a podobne, z ktorých sa mnohí nikdy nespamätali...

Rozhodne som netúžila po mediálnej sláve o tom, že v mojej krvi našli drogy, psychotropné látky, alebo že som sa zrútila, napadla zdravotný personál v amoku a musela som byť ústavne preliečená, čo som nezvládla a prípadne spáchala samovraždu. Maily a diskusie k blogom ponúkali široké možnosti výberu. Po odchode policajtov a krátkom filme pred očami som pozrela na manžela a vedela, že musím odísť. Po príchode z práce som mechanicky nahádzala zopár vecí do vaku, rozlúčila sa s dcérou.... a uvedomila si, že mi práve vzali to posledné... manžela, dcéru a domov.... Hoci som človek, bez akéhokoľvek vzťahu k materiálnym statkom, vedomý si toho, že v konečnom dôsledku si so sebou vezmem dva metre štvorcové zeminy, uvedomovala som si, že toto svinstvo pre nich nemôže ostať bez následkov, nakoľko sa netýka iba mňa...

cesta za slobodou...

Každý človek má predstavu o svojom živote, väčšinou ovplyvnenú výchovou a tradíciami rodiny, v ktorej vyrástol.

Niektoré udalosti očakáva ako bežný rituál života, a niektoré si nedokáže predstaviť ani v najhoršom sne. Mne bolo doma vštepené, že slušný človek nesie za svoje rozhodnutia zodpovednosť a z boja utekajú iba zbabelci. Nevedela som si predstaviť, čo strašné sa musí udiať v živote človeka, aby sa vzdal priateľov, rodiny, zázemia a všetkého, čo slúži nevyhnutne k existencii.

Vyjadrenia emigrantov o túžbe po slobode ma vytáčali do krajnosti, tak veľmi, ako dnes reči o slobode, ktorú priniesol november 89. Avšak ani po pätnásť ročnom štátnom terore a strate ilúzií o slovenských brachiálnych zložkách, som nepredpokladala, že jedného dňa budem utekať zo Slovenska, v snahe zachrániť si zdravý úsudok a hlavu na krku. Túto možnosť môj rozum jednoducho odmietal.

Dnes viem s akými pocitmi opúšťa človek domov s jedným vakom, s originálnymi niekoľkými trestnými konaniami, notebookom, s nepatrnou časťou šatníka, keď vie, že cesta späť jednoducho nie je.

Odchádza s vierou, že jedného dňa sa vráti domov..., už viem, čo cítili ľudia, ktorí pred režimom utekali za hranice pred rokom 1989.

Útek do Českej republiky, patrilo k najvážnejším rozhodnutiam v mojom živote, vedela som, že ak sa brachiálnym zložkám podarí ma zadržať, čaká ma kolúzna väzba a psychiatrická klinika pre odsúdených v Trenčíne, odkiaľ mimochodom väčšine pacientov z radov obvinených, bola napriek tomu, že nikdy neboli liečení na psychiatrickej klinike diagnostikovaná paranoja, prípadne schizofrénia silnými sedatívami boli likvidovaní lekármi špecialistami v spolupráci s brachiálnymi zložkami.

Rozhodnutie odísť bolo o to ťažšie, že som odchádzala od trinásť ročnej dcéry. V danej situácii však musel prevážiť rozum.

Vlastne som mala dve možnosti odísť za hranice a aktívne sa brániť alebo zostať na Slovensku a nechať sa brachiálnym zložkám zničiť. Zo Slovenskej republiky som odchádzala s víziou zabezpečiť súdnoznalecké posudky z oblasti psychiatrie a toxikológie a právne zastupovanie pre podanie žalôb proti

Slovenskej republiky pre porušovanie základných ľudských práv v súdnom konaní.

Prekročenie hranice bolo jedným z najhorších momentov v mojom živote. Pamätám sa iba na to ako mi študent sediaci na vedľajšom sedadle podal papierovú vreckovku, na utretie slz z tváre... nával slz, ktorý sa nedal zastaviť...

prvé dni v Čechách...

Nie je jednoduché hovoriť o pocitoch, onkologického pacienta, ktorý sa ocitol v cudzom štáte, a jediná pomoc na ktorú sa, môže spoľahnúť sa hojdá na konci jeho ramena.

Po príchode do českej republiky moja telesná hmotnosť už nepresahovala štyridsať tri kíl, čo bolo v pri výške stošesťdesiatosem centimetrov žalostne málo. Klesnutie teploty pod tridsaťosem stupňov bolo takmer dôvodom na oslavu. Vedomie, že konanie musím ustáť so zdvihnutou hlavou, nakoľko doma mi verí manžel a trinásť ročná dcéra bolo jedinou motiváciou, ktorá dávala silu a ja som si uvedomovala, že nesmiem sklamať...

Za najväčšie pozitívum môjho odchodu som považovala pokojný spánok a odbúranie dávivých reflexov. Prvé dni v Českej republiky som jednoducho prespala, dávivé reflexy zostali za hranicou a prvým cieľom bolo vrátiť sa na pôvodných päťdesiat kíl, hmotnosť pri ktorej pripadala možnosť zamestnať sa.

Po niekoľkých dňoch v Českej republiky som navštívila psychiatra. Zistil, že sebavedomie mám mizivé, hlavu v poriadku, ale doktora potrebujem a kvalitného, najlepšie s titulom JUDr., experta na ľudské práva.

Ako správny zbeh v pozícii obvinenej v snahe vyhnúť sa problémom dohodla som si stretnutie s istým krajským riaditeľom polície. Oznamila som mu, že som utiekla pred kriminálnou políciou zo Slovenska a vysvetlila, že sa mi za vinu kladie výrok z pred šiestich rokov, vyslovený v súvislosti s dvomi trestnými konaniami v jednej trestnej veci. Najskôr nechápal, ale ako náhle som vytiahla dve právoplatné rozhodnutia v jednej trestnej veci a vznesené obvinenie bol v obraze okamžite.

Vysvetlil mi, že ako občan EÚ môžem sa slobodne rozhodnúť, v ktorom členskom štáte chcem žiť. Ak chcem dlhodobý pobyt v Českej republiky stačí

priniesť zmluvu o poskytnutom dlhodobom prenájme, podpísanú s vlastníkom nehnuteľnosti, občiansky preukaz a kartu poistenca. Ubezpečil ma, že s takou hanbou, akou sú dve rozhodnutia v jednej trestnej veci sa Slovenská republika chváliť nielen v Českej republike, ani v žiadnom členskom štáte EÚ nebude, a moje obavy z vydávacieho konania sú podľa neho neopodstatnené. Pri odchode mi podal dve vizitky – kontakt na pani z Helsinského výboru a kontakt na poradcu Rady pre ľudské práva v Štrasburgu...

Po stretnutí s pánmi som mala prvý krát pocit zadostučinenia. Konečne niekto kompetentný vyjadril vážne pohoršenie nad brutalitou slovenských brachiálnych zločiek a porušovaním základných ľudských práv zakotvených v Európskom dohovore o ľudských právach... začala som žiť predstavou skorého návratu domov... s myšlienkou na domov zaspávala a vstávala.

Sen o návrate domov, prerušil o niekoľko dní manžel, keď mi oznámil, že ma opätovne nezákonne chceli predviesť k psychiatrovi,.... opäť som pristála na zemi a uvedomila si, že cesta domov je v nedohľadne.

druhý pokus o predvedenie....

Dvadsiateho ôsmeho októbra 2013 ma na základe žiadosti vyšetrovateľa Kovarčíka mali policajti opäť ráno na šiestu hodinu predviesť na základe § 120 ods. 3 Trestného poriadku. Keď prišli za manželom do práce tvrdili, že majú ma predviesť na výsluch. V písomnej žiadosti však žiadny účel predvedenia nebol. Opäť snaha o predvedenie mimo zákonom povolenú dobu, bez udania dôvodu a opäť bez upovedomenia obhajcu.

Po odchode policajtov manžel zavolať dcéru, ktorá bola práve chorá, aby policajtom neotvárala kým nepríde. Keď počula zastaviť pred domom auto, posunula žalúzie, čo si všimli pravdepodobne policajti. V domnienke, že som v byte policajti podali informáciu vyšetrovateľovi a ten ihneď požiadal operatívu v Bratislave o moje predvedenie. Pracovníčka operatívy prišla najskôr domov a keď nepochodila, odišla s básničkou o výsluchu a nepreberaní zásielok za manželom do práce.

Pán vyšetrovateľ ma teda silou mocou chcel predviesť len preto, lebo znalcovi Kešickému, ktorého si pribral ako znalca na skúmanie môjho duševného stavu som pred odchodom zo Slovenska napísala, že ak chce využívať inštitút

predvolania ako znalec – mal by ma poučiť na základe akej právnej úpravy to robí, na základe čoho som to povinná ako občan vykonať, čo odo mňa žiada, má ma poučiť o náhradách za stratu času a cestovného a poučiť ma o opravných prostriedkoch proti predvolaniu a nájsť odvahu opatriť predvolanie pečiatkou znalca.

Samozrejme zdôraznila som, že na to kompetenciu nemá, nemá na to právo ani vyšetrovateľ a podrobiť sa skúmaniu duševného stavu, mi môže uložiť iba súd, ktorý vyšetrovateľ naschvál ignoruje.

Kovarčík opäť raz strelil gól do vlastnej brány. Ak by postupoval v súlade so zákonom súhlasom sudcu pre prípravné konanie, tieto poučenia, právomoci a moje povinnosti by boli vyčerpávajúcim spôsobom upravené. Boli by upravené súdom a zdôvodnené. On znalca pribral a nepomyslel na to, že sám bez súhlasu sudcu mi nemôže nič prikázať, zakázať ani uložiť bez riadneho zdôvodnenia a poučenia.

Čo tam po mojich právach a jeho povinnostiach! Stačí požiadať o špinavú prácu kolegov, predviesť, pripútať, zatajiť pred obhajcom, manipulovať so mnou a s mojimi právami.

Môj úsudok, v dobe keď som odchádzala do Čiech, že scenár zo šestnásteho deviaty v krátkom čase zopakujú bol správny.

Ťažko by som asi rozdýchala „moje vyšetrenie“ za týchto okolností, čo bolo práve skutočným cieľom tohto scenára.

Po informácii o ďalšom nevydarenom predstavení v réžii JUDr. Kovarčíka nezvládnutom amatérskeho súboru polície Nitra a Bratislava IV, bolo nespochybniteľné, že odchod z výsluchu nie je dôvod skúmania duševného stavu obvineného, ak by bol, požiadal by súd o pribratie znalcov z oblasti psychiatria v súlade so zákonom.

O druhom nevydarenom pokuse predviesť ma v rozpore so zákonom informoval denník Sme. Sudorov článok z dvadsiateho deviateho októbra JUDr. Kovarčíka podľa reakcie vytočil viac, ako neúspešné predvedenie k psychiatrom.

tretí pokus o predvedenie k psychiatrovi...

Bohorovnosť posilnená obhajobou jeho nezákonného konania nadriadenými a tlak na moje zadržanie, nervy z publikovaných textov a v konečnom dôsledku rozhodnutie prokurátorky Adamovičovej, ktorým zamietla moju sťažnosť o pribratí súdnych znalcov zatemnili Kovarčíkovi mozog do tej miery, že z jeho konania sa vytratili posledné zvyšky logického uvažovania a úsudku.

Rozhodnutie Adamovičovej v súvislosti predovšetkým Kešickým, ktorý ako psychológ po vznesení obvinenia nesmie skúmať žiadny stav obvineného - bolo na smiech a odhalilo iba jej úbohosť a plytkosť. Pretože podpísať sa vlastným menom pod horu právnych nezmyslov, ktoré ju iba kompromitujú vyžadovalo patričnú dávku arogancie a hlúposti.

predvolanie na procesný úkon...

Po druhom pokuse o moje predvedenie bolo nespochybniteľné, že konanie Kovarčíka nesúvisí so slepým plnením príkazov, ale s jeho vydieraním nadriadenými.

V strese zabudol, ako vyzerá policajné tlačivo predvolanie a naplánoval na dvadsiateho ôsmeho novembra 2013 ďalší pokus o moje dodanie k psychiatrovi. V predvolaní uviedol, že chce vykonať bližšie paragrafmi nešpecifikovaný „procesný úkon podľa trestného poriadku a administratívny úkon podľa zákona o PZ“. Takýto nezmysel človek s titulom doktor práv nemôže vypustiť ani v delíriu.

Trestný poriadok ako dôvod predvolania nepoužíva a nepozná právny význam „procesný úkon“ - pretože týmto všeobecným názvom obecné nazýva trestný kódex všetky paragrafmi presne definované úkony vykonateľné podľa Trestného poriadku, na ktorých je v jednotlivých paragrafoch určené kto sa nich zúčastňuje, pričom z každého úkonu sa robí zápisnica alebo iný záznam. Preto na predvolaní musí byť presne vymedzený účel, na ktorý je osoba predvolávaná. Aj v prípade obvineného musí byť vykonané poučenie.

akcia psychiatria, tretí pokus...

Tretie predvolanie Kovarčíka na psychiatrické vyšetrenie bolo nielen ďalšou Kovarčíkovou absurditou, ale predovšetkým stratou zdravého rozumu, na ktorú som sa rozhodla reagovať textom „Útek za hranice“ a otvoreným listom Kovarčíkovi, zverejneným na mojom blogu.

Otvorený list Kovarčíka nepochybne chytil za srdce, pretože v deň zverejnenia na blog.sme, požiadal Okresný súd Bratislava IV o vydanie súdneho príkazu na pribratie znalcov z odboru psychiatrie. Potrebu skúmania môjho duševného stavu, tak ako som predpokladala, zdôvodnil falšovanou zápisnicou z výsluchu.

Sudkyňa JUDr. Kráľová, ktorá vydala do desiatich dní uznesenie o pribratí znalcov akosi zabudla uznesenie doručiť obvinenej. Proti uzneseniu JUDr. Kráľovej som podala sťažnosť, v ktorej som zdokumentovala trestnú činnosť Kovarčíka v konaní. Sudkyňa moju sťažnosť vyhodnotila ako trestné oznámenie a odstúpila na krajskú prokuratúru...

Po zverejnení textu „Útek za hranice“ panstvo začalo uvažovať ako ma dostať na Slovensko.

prvý pokus polície dobrovoľne ma dostať na Slovensko...

Zverejnenie textu otriaslo panstvom do tej miery, že sa rozhodli malou ľstou doviest' ma k rozumu.

Predpokladali, že po niekoľkých čiastočných uzneseniach vydaných v môj prospech, vrátim sa dobrovoľne na Slovensko a oni v pokoji dokončia naplánované svinstvo. Zabudli iba na jednu „maličkosť“, že ak sa človek odhodlá ku kroku opustiť vlasť, respektíve utiecť pred trestným konaním, je si vedomý minimálne faktu, že návrat je v nedohľadne, spravidla v nenávratne. A nemusí sa volať ani Melo.

Prokurátorka Mgr. Sylvia Adamovičová vydala rozhodnutie, podľa ktorého pribratie znalcov z odboru psychiatrie bolo bezdôvodné a nezákonné. MUDr. Stanislavová vylúčila z konania, že jej pribratie bolo nedôvodné.

Mgr. Kubička vybavil moju sťažnosť voči vyšetrovateľovi inšpekcie zrušením uznesenia s detailným popisom nezákonného konania JUDr. Kovarčíka, ktorému doporučil požiadať súd o vydanie uznesenia o pribratí znalcov.

Tento plán teoreticky, ktorý z pohľadu policajných dôstojníkov mal šancu na úspech, pokašlal iniciatívny Kovarčík. Všetky tri uznesenia v môj prospech zaslal v jeden deň, spolu so súdnym rozhodnutím o pribratí znalcov z odboru psychiatrie....

tlačovka strany SaS...

Osemnásteho decembra zvolala strana SaS tlačovku, na ktorej zaujala ako jediná striktné odmietnutie postupu polície v súvislosti so zadržaním a eskortami po psychiatroch bez rozhodnutia súdu a žiadali zvolať branno bezpečnostný výbor. Začala som sa pohrávať s myšlienkou na návrat na Slovensko.

Výrok Lucky Nicholson pri apely na novinárov po mojom odchode zo Slovenska „Jana Teleki je jednou z Vás“ ma takmer zabil..

Nikdy som nebola jednou z nich. Keď všetci novinári písali o Investičnej rozvojovej banke ako o banke, v ktorej je jasno, ja som písala, že patrí do nútenej správy, a o nedlho sa v nútenej správe ocitla... keď renomovaní novinári z denníkov, v duchu jeden za všetkých, všetci za jedného písali o Slovenskej kreditnej banke ako o banke, kde je klient partnerom, ja som písala o tom že klient je partnerom pretože banka na financovanie úverovej politiky používa v rozpore so zákonom o bankách peniaze klientov, neplní povinné minimálne rezervy, a patrí do likvidácie. O niekoľko týždňov po článkoch banka sa ocitla v nútenej správe.

O kauze Povybyť informovali celoslovenské médiá opäť po „funuse“, ja regionálna novinárka som pripravovaný podvod popisala v roku 1997, o desať rokov skôr o prípade informovali celoslovenské médiá, keď sa jeho dokončeniu dalo predísť a Mesto Považská Bystrica by neprišlo o majetok rádovo vyčíslený v stámiliónoch. Môj pohľad na prijímané zákony bol diametrálne odlišný ako pohľady mediálnych guru. Nie v detailoch, ale v podstate. A nech to bolo čokoľvek, či už sa jednalo o predaj nedobytných pohľadávok zdravotných poisťovní, zákon o revitalizácii, o exekútoroch, či konkurzoch a vyrovnaní - nikdy sa môj názor nestotožňoval s názorom novinárskej obce.

Mnohokrát som sa usmiala, keď géniovia z denníkov, zdôrazňovali v svojich textoch k mojej osobe „regionálna novinárka“. Rozdiel medzi novinárom z celoslovenského denníka a regionálneho je priepastný. Regionálny novinár nemôže písať nezmysly, pretože v regióne nielen pôsobí, ale jeho rodina žije. Regionálny novinár, nemá tendencie zasahovať do osobnej integrity a súkromia, a spory vedené pre uverejnené články musí ustáť so ctou a nesmie prehrať.

Mnohokrát som premýšľala nad priepastným rozdielom medzi slovenskou a českou žurnalistikou, hľadala otázky prečo slovenská žurnalistika sa míľovými krokmi vracia pred rok 1989. Odpoveď mi dalo šesťnásť rokov trestného konania. Pochopila som, že o morálne autority sa morálka a etika ani neobtrela, že ľudia prezentovaní ako kvalitní investigatívci neovládajú základy práva a intelektuáli nepoživajú v spoločnosti vážnosť, nakoľko mediálna bublina splasla po niekoľkých vyjadreniach adresovaných verejnosti.

Posledné roky si uvedomujem, že nie som schopná pracovať pre kohokoľvek na Slovensku, nakoľko nie som ochotná plniť príkazy, písať články v stanovenom rozsahu a obsahu, nie som zvyknutá, aby mi do práce niekto zasahoval a už vôbec niečo nariaďoval, o čom vnútorne nie som presvedčená.

Nedokážem čitateľom servírovať polopravdy a lži, byť otrokom politickej vôle a ani poslušným psíkom politickej strany. Nebola som nikdy jednou z nich a ja keď nikdy nehovor nikdy. Pravdepodobne ani nebudem.

Pokus o návrat domov...

Myšlienka na návrat domov zamestnávala moju myseľ takmer nepretržite. Presvedčená, že po brutálnej medializácii kauzy začnú viesť konanie v súlade so zákonom, ibaže denník Sme zverejnil dvadsiateho decembra 2013 text: „Hedvigu Malinovou psychiatrickí znalci odmietli vyšetriť“...

Vidieť Hedvigu vychádzať z budovy generálnej prokuratúry, kde mala absolvovať vyšetrovanie duševného stavu obvineného, bolo pre mňa šokom.

Znalecké skúmanie v zmysle zákona o znalcoch, prebieha na špecializovanom pracovisku psychiatickej kliniky. Pohľad na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky síce evokoval myšlienku súvisiacu s neprimeraným

množstvom psychiatrických pacientov pôsobiacich v inštitúcii, ale predsa len názov vysunuté pracovisko Phinelovej kliniky na budove nevisel.

Miesto výkonu má znalec uvedené v znaleckej doložke a vyšetrenie sa vykonáva v prítomnosti rodinného príslušníka, prípadne v blízkej osoby.

Znalec vykonáva znalecké vyšetrenie samostatne. Pre objektívnosť posudkov sa priberajú vždy dvaja znalci. Znalci, ktorí odmietli Hedvigu vyšetriť údajne z dôvodu, že je pod nátlakom vedeli, že vyšetrenie duševného stavu obvineného, vykonané v budove generálnej prokuratúry, bez prítomnosti blízkej osoby je nezákonné. To bol moment, kedy som si uvedomila, že ak si dovoľia takéto svinstvo v kauze intenzívne sledovanej nielen slovenskými médiami, tak spacifickovať na policajnom oddelení Teleki im nemôže robiť problém.

O pár dní Hedviga prijala maďarské občianstvo a pre médiá uviedla, že poslednou kvapkou v pohári bolo, keď si prečítala rozhovor s Janou Telekiovou.“

Mojou poslednou kvapkou v pohári bolo, vidieť ju odchádzať zo znaleckého skúmania z budovy generálnej prokuratúry. Začiatkom roku 2014 plánovalo panstvo znalecké skúmanie môjho duševného stavu realizovať pre zmenu na kriminálke Bratislava IV.

Vďaka Hedvige som našla v sebe silu, na najťažšie rozhodnutie v mojom živote, nevrátiť sa na Slovensko.

prokuratúra dala za pravdu „nepričítnej“...

Intenzívny záujem poslancov sa Sas o kauzu a stanoviská prezentované v Národnej rade Slovenskej republiky predovšetkým poslancov Ľuba Gaľka a Martina Poliačika spôsobil nielen nervozitu, ale aj zmenu v spôsobe vybavovania mojich sťažností.

Po zamietnutí môjho trestného oznámenia podaného na Inšpekciu ministra vnútra a následnom napadnutí sťažnosťou voči uzneseniu, JUDr. Remig Kubička, prokurátor prokuratúry Bratislava IV, rozhodnutie vyšetrovateľa inšpekcie zrušil, s odôvodnením, že vyšetrovateľ JUDr. Ján Kovarčík od vznesenia obvinenia nevykonal ani jeden úkon v súlade so zákonom. Prokuratúra zistila, a že uznesenie nebolo vznesené a doručené v súlade s trestným pori-

adkom: „Pri predkladaní uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa desiateho mája 2013 nebola dodržaná zákonná lehota v zmysle § 206 ods. 2 trestného poriadku, štyridsaťosem hodín na predloženie uznesenia o vznesení obvinenia prokurátorovi, ktoré bolo doručené na okresnú prokuratúru Bratislava IV až šestnásteho mája 2013, čo bolo overené na prokuratúre aj pri rozhodovaní o sťažnosti. Uznesenie obvinenej, bolo odovzdané na poštovú prepravu druhého júla 2013, čo je zistiteľné z podacej obálky.“

Pán prokurátor tak trochu pozabudol uviesť, že uznesenie, ktoré som prevzala štvrtého júla 2013 nebolo obvinenej doručené v zmysle § 206 odseku 1, podľa ktorého policajt ihneď oznámi obvinenému a prokuratúre do štyridsaťosem hodín. Hoci pán prokurátor spoľahlivo zistil, že uznesenie bolo vznesené a doručené v rozpore so zákonom, príkaz na zrušenie nezákonného uznesenia v súlade so zákonom nevydal.

V súvislosti s falšovaním zápisnice JUDr. Kubička laxne skonštatoval, že obsah zápisnice nekorešponduje so zvukovým záznamom, respektíve riešil predovšetkým časť, podľa ktorej som sa vzdala všetkých práv obvinenej. Odmietnutie zapisovať moje vyjadrenia v priamej reči, v zmysle trestného poriadku, odstránenie 94 listín z trestného spisu, o ktorých sa vyšetrovateľ v zápisnici vyjadroval, že som ich pohodila na stôl - akosi nezaregistroval.

Falšovanie zápisnice popísal prokurátor Kubička v jednej vete.. „Zo zvukového záznamu nevyplýva, že by sa obvinená vzdala práva, preštudovať spis a podať návrhy na doplnenie vyšetrovania, avšak napriek tomu je v zápisnici o kritickom výsluchu uvedené, že sa obvinená tohto práva vzdala.“

Kubička zhodnotil aj ďalšie konania Kovarčíka:

„Predvedenie obvinenej k znalcovi z odboru psychiatrie bolo nesprávne a nezákonné, súdny znalec nebol pribratý v súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o skutok, ktorý sa týka predvedenia obvinenej na znalecké vyšetrenie, možno považovať za nesprávne a nezákonné samotné znalecké vyšetrenie, v súvislosti, s ktorým bola obvinená predvedená. Obvinená Jana Teleki bola predvedená, aby sa podrobila vyšetreniu znalkyňou z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria. Vyšetrenie duševného stavu obvinenej, v zmysle § 148 ods. 2 trestného poriadku je zákonné len na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie, ktorý v tom čase vydaný evidentne nebol a skúmať duševný stav môžu len dvaja znalci z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria.“